

КАКЪ ОБИЧАЛА ЕДНА ДЪВОЙКА СВОЯ ТАТКО.

(Разказъ — Отъ Л. Н. Толстой — За дѣца и юноши).

Въ Китай има старовръмски законъ, споредъ който се отсичатъ ржцѣтъ на оня, който се улови въ измама.

Единъ китайски мандаринъ (тъй се наричатъ китайскитѣ велможи) билъ обвиненъ въ измама.

Богдихантъ — китайскиятъ императоръ — се разгнѣвилъ на мандарина и далъ заповѣдь да го накажатъ — да му отсѣкатъ ржцѣтъ.

Всичко било вече приготвено за изпълнение на наказанието, когато изведнажъ въ двореца на богдихана се явила Сиу Лиенъ, млада мома — дъщеря на провинения велможа — и зела да моли придворнитѣ да я пустнатъ при богдихана.

Не било лесно да стане това, но тя съ такива горещи сълзи разпитвала придворнитѣ, че най-сетнѣ тѣ поомекнали и рѣшили да прѣдставятъ дѣвойката прѣдъ страшнитѣ очи на богдихана.

II.

Когато Сиу Лиенъ видѣла прѣдъ себе си богдихана, сияющъ въ злато и елмази, тя паднала ничкомъ прѣдъ него.

— Великий господарю — рекла тя — казватъ, моя татко заслужилъ наказание и трѣбва да се лиши отъ ржцѣтъ си. На, вземи тия ржцѣ!

И тя подигнала и прострѣла къмъ богдихана своитѣ малки, нѣжни ржцѣ.

— Тия ржцѣ — продължила тя — принадлежатъ на моя злочестъ татко! Тѣ още не сж способни да хранятъ бѣдната ми майка, болниятъ ми братъ и малката ми сестричка. Вземи тогава тия ржцѣ, заповѣдай да постъпятъ съ тѣхъ споредъ строгоститѣ на законитѣ, само да се запазятъ ржцѣтъ на татка, които могатъ да прѣпитаваютъ сѣмейството.

Богдихантъ билъ поразенъ отъ тая силна дѣтска любовъ; но, желайки да я изпита, той рекълъ на дѣвойката, прострѣна ничкомъ прѣдъ него:

— Стани! Нека да бже тѣй, както ти

измолвашъ! Нека да отсѣкатъ твоитѣ невинни ржцѣ въ замѣна на виновнитѣ ржцѣ на твоя татко!

И богдихантъ далъ заповѣдь да отведатъ дѣвойката въ двора, кждѣто се извършвали наказанията и да доведатъ тамъ на опрѣдѣленото врѣме нейния татко, който е билъ затворенъ въ тъмница.

III.

И тѣй Сиу Лиенъ била доведена до стоящия на срѣдъ двора дръвникъ, покритъ съ петна кръвъ, вързали ѝ ржцѣтъ за желѣзнитѣ халки, приковани къмъ дръвника, и ето къмъ дѣвойката се приближилъ палачѣтъ съ голъ мечъ.

Сиу Лиенъ прѣблѣднѣла, но не изтървала изъ устата си дума за пощада.

И издигналъ се мечѣтъ надъ голитѣ дѣтски ржчички...

Тогава се изстѣпилъ отпрѣдъ единъ велможа, изпратенъ отъ богдихана. Той махналъ съ ржцѣ на палача и послѣдниятъ, като се усмихналъ, отпусналъ мечъ, безъ да засѣгне и прѣститѣ на дѣвойката, и го вложилъ въ ножницата.

Вратата на двора се разтворили и прѣдъ дѣвойката застаналъ нейния татко, свободенъ отъ веригитѣ и радостно простиращъ къмъ дъщеря си своитѣ благодарни обятия.

Богдихантъ простилъ мандарина и заповѣдалъ да не изпълватъ голѣми наказания въ тоя дворъ, кждѣто той изпитвалъ дѣвойката. Срѣдъ тоя дворъ билъ издигнатъ камененъ стълбъ, съ мраморна плоча, на която било написано съ черни букви слѣдното:

„Тукъ Сиу Лиенъ, дъщерята на мандарина Ихунга, която бѣ готова да даде своя животъ за да спаси живота на своя татко, биде опростена отъ Богдихана. Блаженни сж тия бащи, които иматъ такива дъщери! Блаженна е земята, кждѣто сжествува такава обичъ!“

Прѣведе Г. П.